

Publicerad 2008-03-16 16:28 av Lirya

Att ständigt tvingas kämpa mig igenom den ena krisen efter den andra tycks vara ett återkommande tema i mitt liv. Ibland önskar jag att jag fick vila någon gång. Men trots bristen på vila talar den här dikten om hur jag reser mig igen och kämpar vidare.

Vårblomman

Det har varit vinter

hon har varit fastfrusen så länge

Och nu...

Värmd under solens strålar

sakta, tvekande

börjar hon resa sig

växa

sträcka sig mot ljuset

Ska hon våga?

Ännu är hon blek, försagd

en späd liten stjälk

med outvecklade kronblad

knappt synlig i vårmorgonens dimma

Är värmen tillräcklig?

Har hon kraft nog

att stå för sig själv?

Ska hon våga resa sig än en gång,

öppna sig,

spränga sina murar,

utvecklas?

Sakta skingras dimmorna

sakta tilltar solljuset

Hon provar

känner att hon vågar

och sträcker sig mot ljuset

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lirya med Poeter.se id #14724 innehar upphovsrätten